

VYŘEZÁVANÝ PŘÍBĚH O LAVIČCE A VELKÉM KONÍČKU...

Prokopské údolí, které leží v těsné blízkosti naší městské části, je oblíbeným výletním místem a nádherným kusem přírody uprostřed pražské zástavby. Od letošního března jej zdobí zajímavá lavička. Vznikla na motivy knížky Jaroslava Foglara Devadesátka pokračuje pod rukama řezbářky Magdaleny Mézlové. Právě za ní jsme se vypravili do pražských Nuslí, kde nás tato sympatická umělkyně přivítala ve svém dřevem vonícím ateliéru. Povídání zdaleka neskončilo jenom u lavičky a my se o něj rádi podělíme i s vámi.

Jak se lavička z ateliéru ve stínu Nuselského mostu dostala do Prokopského údolí?

Skautská nadace Jaroslava Foglara mě oslovila, jestli bych pro ně vytvořila dvě lavičky právě s námětem knížek tohoto autora. První z nich už stojí v Prokopském údolí na dětském hřišti na okraji Hlubočep. Lavička je oboustranná, na čelní straně jsou vyřezány motivy Foglarovy nejznámější táborové hry Alvarez, kterou vymyslel pro svůj pražský oddíl Dvojka. Mimo tento oddíl se hra rozšířila právě díky knížce Devadesátka pokračuje. Já jsem jako aztécký motiv a symbol hry zvolila hada, po kterém šplhají děti a vstupují do jeho tlamy. Zadní strana zase připomíná událost, která se stala přímo v Prokopském údolí. Je to vzpomínka na první Foglarovu výpravu sem se skautským oddílem, nenadále spojenou se záchranou herce, který na jaře v roce 1920 při natáčení filmu spadl ze skály a potřeboval ošetření. Na lavičce je postava kovboje, který se zranil a kluci skauti k němu běží s nosítky. Lavičky jsou vyrobené z dubu, což je tvrdý a odolný materiál a už teď je v jedné výrobě dalších z jinanu dvoula- ločného nebo lí Ginkgo biloby. To je krásné, ale velmi atypické dřevo, se kterým má u nás málokdo zkušenost. Tak jsem zvědavá a velmi se těším, jestli to vyjde.

K výrobě takové lavičky jistě vede dlouhá cesta. Povězte, kde začala ta Vaše?

Já jsem v uměleckém prostředí doslova od kolébky. Tatínek byl akademický grafik, malíř a ilustrátor a téměř celý život se věnoval dřevorytu, v tom opravdu vynikal a patřil ke špičce. Maminka byla šperkařka, a hlavně restaurátorka kovů. Já a moje sestra jsme v tomhle prostředí vyrůstaly, a tak nás nikdo nemusel k řemeslné práci nutit, bylo to

pro nás úplně přirozené. Bydleli jsme na Novém Světě, tedy v malebném zákoutí s křivolakými uličkami, stranou městského hluku, blízko k přírodě. Zajímavé je, že tady žili i další umělci jako třeba sochař Josef Nálepa, sklář Bořek Šípek nebo taky rodina režiséra Jana Škvankmajera. S mojí sestrou jsme tady prožily krásné dětství a snad protože jsme dvojčata jsme měly tak trochu svůj vlastní svět. V jedné zapomenuté místnosti v našem domě, kterou nikdo k ničemu nepotřeboval jsme si udělaly takovou malou dílničku, kde jsme pořád něco kutily. Měly jsme tam smaltovací pícku, opravdický ponk, vyráběly jsme si různé šperky, vyřezávaly a zkoušely nové a nové techniky. Někdy jsme taky pomáhaly mamince s restaurováním, čistily jsme historické předměty, mříže nebo třeba kování. Člověk v tom byl prostě pořád a nás to opravdu bavilo.

Čím to, že jste si ze všeho nejvíc oblíbila dřevo?

Ani nevím, jak to vyplynulo. Začaly jsme se sestrou takovými drobnými pracemi, různými dřevěnými figurkami, loutkami, šperky, a i když mě hodně bavilo kombinovat ty techniky s kovem, nakonec pro nás obě zvítězilo právě to dřevo.

Takže bylo předem jasné, kam na střední školu...?

Máte pravdu. Obě jsme se vydaly stejným směrem. Vystudovaly jsme Střední uměleckoprůmyslovou školu v Praze, obor řezbářství a sochařství. Bylo to moc fajn, měly jsme výborné profesory, kteří nám předali maximum. Jako maturitní práci jsem vyráběla dřevěnou stylizovanou plastiku mloka vysekanou z kmene stromu, která slouží jako lavice pro děti v mateřské školce na Žižkově. Vidíte, zase lavička ☺. Pak jsem absolvovala šestileté studium na Akademii výtvarných umění, nejdřív na oboru restaurování uměleckých děl a později na oboru zaměřeném na figurální sochařství.

A pak následovalo založení vlastního studia?

To ještě předbýváme ☺. Je ale pravda, že už na střední škole mě můj profesor doporučil svojí známé, která v Kulturním Centru Zahrada na Chodově otevírala různé zájmové aktivity pro dospělou veřejnost. Téma řezbářství se jí líbilo, a tak jsem začala pracovat jako lektorka, nejprve brigádně při škole, a protože mě práce s lidmi moc baví, už jsem u toho zůstala. Bez lidí by byl člověk v té dílně úplně sám a já, i když introvert, jsem moc ráda, když se tímhle způsobem dostanu mezi podobně smýšlející lidi. V roce 2012 jsem založila vlastní studio. Nejprve jsme sídlili na Arbesově náměstí v suterénu školy a později tady v tomto krásném prostředí Nuslí, kousíček od parku Folimanka a na dosah od Botiče.

Vaše studio nese krásné a originální jméno. Jak vzniklo?

Dlouho jsem nevěděla, jak jej vlastně pojmenovat. Pak mi kdosi poradil úplně jednoduchou věc – akronym mého jména. A tak vzniklo studio Magmé.

Jací lidé vaše studio navštěvují?

Předně musím říct, že kurzy jsou určeny opravdu všem věkovým kategoriím. Přijít si něco vyrobit můžou děti, maminky na mateřské dovolené, studenti, pracující i důchodci. Důležitá je chuť vyzkoušet něco nového. Lidi sem přivádí několik důvodů. Jedním je ten, že se chtějí odreagovat a hodit všechny každodenní starosti stranou. Při práci se

dřevem musíte dávat pozor, abyste někde něco špatně neuštlípli, abyste se nepořezali a tak dále a při tom se opravdu krásně vyčistí hlava. Téměř okamžitě za sebou vidíte hmatatelný výsledek, což je také nesmírně důležité, a ne každá práce tím oplývá. Další skupinu tvoří lidé, kteří sami začali něco vyřezávat a najednou nevědí, jak dál. Potřebují, aby jim někdo poradil, předvedl a vysvětlil, jak a s čím dál postupovat při zvládnutí náročnějších prací jako jsou třeba portréty, figurky, loutky nebo ornamentální řezba. Přichází sem také děti, které se v budoucnu chtějí řezbářství věnovat a svoje výtvořky pak předloží u talentových zkoušek, nebo také učitelé, lektoři, kteří chtějí to, co se naučí, předat dál. A úplně nejdůležitější je, že na našich kurzech panuje báječná a přátelská atmosféra, skoro rodinná. Někteří už sem chodí opravdu léta, už by ani nemuseli, protože jsou zkušení řezbáři, ale táhne je sem ta možnost se vzájemně setkat a něco vyrobit. Svoje zkušenosti pak předávají nově příchozím, které jenom vítáme a vždycky mezi nás zapadnou.

Je práce se dřevem pro každého?

Spousta lidí si myslí, že nemají talent a že to nezvládnou. Ale překvapivě se dá navázat z úplné nuly. Samozřejmě je plus mít jakousi výtvarnou představivost, ovšem není to podmínka. Když začneme například dřevěnou lžičkou, místičkou nebo reliéfem podle předlohy, není se výtvarně čeho bát. Jde jen o to mít chuť a chtít. Samozřejmě je potřeba postupovat krok za krokem od těch jednodušších prací, kdy si vystačíme s pár dláty a postupně prozkoumávat další odvětví řezbářství a zkoušet složitější motivy. Nejvhodnější je začít s lipovým dřevem, které se nejvíce používá právě pro svoji měkkost a tvárnost. Není to taková dřina pro ruce. Naproti tomu například ovocné dřevo je daleko tvrdší, ale zase má krásnou kresbu.

Co vy sama nejraději vyřezáváte?

Nejvíce mě baví figury a asi úplně nejvíce různé fantazijní bytosti. Třeba postava poskládaná z různých zvířat s různými výrazy. Čas od času taky vyrábím nějaké drobnůstky pro známé a kamarády jako dárek, to mám taky ráda. Většinou je to nějaká řezba nebo otisk z formy, kterou jsem vyřezala. Nebo si někdo řekne, že by chtěl něco vyřezat.

Pocházíte z umělecké rodiny. Vyдалy se tímto směrem i vaše děti?

Je pravda, že teď jsou ve věku, kdy jako by všechno, co je bavilo, zapoměly a o věci, které pro ně byly hlavní moc zájem nejeví. Ale to je období, které zažívají všichni rodiče a je zapotřebí pozorovat, vydržet, doufat, a hlavně netlačit na pilu. Syn bude nastupovat do Turnova na šperkařskou školu a dcerka dělá ráda linoryty. Takže vlastně pořád trošku něco tvoří a já věřím, že až pomine okouzlení mobilem, tak se k tomu naplno vrátí ☺.

Bliží se doba prázdnin a dovolených. Jak odpočívá ten, kdo chodí dělat do práce to, co mnoho lidí považuje právě za koníčka a odpočinek?

Přes léto pořádám pro změnu kamenosochařské kurzy. Hodně lidí, kteří chodí do řezbářských kurzů napadne, že by si vyzdobili svoje zahrádky nějakou pěknou pískovcovou nebo opukovou sochou, fontánkou nebo třeba pítkem. Kurzy probíhají na venkově o prodloužených víkendech, a protože s kamenem se pracuje o něco jednodušší než se dřevem, dá se za tu dobu vyrobít docela velká socha. Tak to je pro mě letní náplň. Když mám dovolenou čas pro sebe, tak ráda řezu ☺. Když pracujete ve studiu a vedete jiné lidi, na to vaše vlastní tvoření nezbyvá tolik času. Když je, třeba právě v létě, více času najednou, tak se do něčeho ráda ponořím. Pak mě samozřejmě baví procházky přírodou a práce na zahrádce. Zejména pak práce na jejím zdobení a zkrášlování. A tím pádem už jsme zase u vyrábění ☺. Pro mě je zkrátka práce koníčkem a koníček prací.

Závěrem dodejme, že dřevěné, ručně vyřezávané lavičky na motivy knih Jaroslava Foglara naleznete i na dalších místech v Praze. Jedná se o zákoutí, kde romány vznikaly, či se těmito místy spisovatel inspiroval. První lavička vznikla na motivy románu *Hoši od Bobří řeky* a najdete ji na dětském hřišti v Riegerových sadech. Za dalšími se můžete vypravit třeba k Sovovým mlýnům nebo do Stromovky. Laviček je zatím šest a vznikají postupně podle nových knižních vydání.

Více informací naleznete na www.rezbarstvi-kurzy.cz a www.skautskanadace.cz.

Andrea Říčková

